

Marijina volonterska priča

„ZOV SRCA“

Marija Fulgosi je vjerna, dugogodišnja suradnica patera Cveka u pomaganju siromasima, potrebitima i bolesnima. Marija je bila uz patera Cveka u danima kada se osnivala Katolička udruga Kap dobrote. U njoj se svojom toplom riječi, ljubavlju i predanošću u tišini Marija i danas daje poznatima i nepoznatima koji trebaju volontersku pomoć. Samo jedna izgovorena riječ kao podsjetnik na davanje ili pomaganje ljudima koji pate, dovoljan je poticaj da se izraz njezina lica promijeni. Ono tada poprima djetinju radost, a Marijino tijelo dobiva polet i energiju.

Još davne 1985. godine šetala je Palmotićevo ulicom kada je ugledala jednostavni plakat s porukom koji ju je razveselio. Na njemu je pisalo: „Ako imaš slobodnog vremena i želiš pomagati dođi u Palmotićevo, u 17 sati“. Otišla je tamo i upoznala čovjeka u plavoj radnoj kuti koji je nešto popravljao u sudoperu oko slavine. Rekli su joj da je to pater Cvek, iznenadila se, očekivala je svećenika u habitu, a ne čovjeka u plavoj radnoj kuti.

Marija nije mogla ostati ravnodušna na bespomoćne u potrebi. Rad u Udruzi osjetila je kao Božji poziv. Svakome život donosi raznolika iskušenja. Radila je u turizmu, u hotelu, više od četrdeset godina u smjenama, upoznavala mnoge ljude, karaktere, svjedočila različitim situacijama i nije podlegla takvim iskušenjima. Osjetila je Njegov zov, onu iskonsku potrebu da pomogneš čovjeku u nevolji. Odrastala je u takvoj obitelji, i njeni roditelji uvijek su pomagali i dijelili, uglavnom ljudima u nevolji. Živjela je u toj ljubavi za druge.

Osamljenost, napuštenost, zaborav, veliki su problemi s kojima se mnogi među nama susreću. Odlučila je pomagati onima koji su najosjetljiviji i najugroženiji među nama. Marija voli ljude koji su na margini društva, koji nemaju nikoga tko će im pomoći, zaštititi, utješiti. Nekako su joj bliski, jer se često i sama osjeća napuštenom i samom. „Kada osjećam bliskim takve ljude, kada ima pomažem i jednom kapi vlastite dobrote, tako pronalazim Isusa u njima a i u sebi. Sjećam se vlastitog djetinjstva i mladosti. I mene je pratila osamljenost. Još od djetinjstva bila sam drukčija od ostale djece. Od rođenja slabije vidim, nosim naočale, prirodna sam crvenokosa i pjegava. Bila sam usamljena i kao dijete.“

Ljudi često zaziru od bolesti i hendikepa, zarobljenih duša u tijelu ali Marija ne, više od dvadeset pet godina odlazi u Specijalnu bolnicu. „U Bistri su Božja djeca, koja trebaju našu ljubav, blizinu i pomoć. Mene je uvijek privlačila različitost i posebnost. Upravo

tamo u bolnici osjetila sam i pronašla ljubav koja me drži i bodri sve godine. I zato se uvijek iznova vraćam tamo, među njih, među te posebne ljude. Jednostavno ljubav. Ljubav služenja malenima koji su meni, zapravo, pružili puno više. Oni su mi pomogli da s osmjehom podnesem svakodnevicu, teške brige, rad, nevolje za koje uvijek mislimo da su najveće. U Bistri sam shvatila kolike su moje brige i boli rješive. Oni su me učinili jako sretnom. Tamo mi se svi vesele, grle me, vole i ljube. I ja njih sve volim, a ipak malo više od svih svoju Ninu. Nina je moja štićenica više od 25 godina. Bila je sasvim malo dijete kada sam je upoznala. Zbližile smo se i pronašle jedna drugu. Sretne smo zajedno. Stalno se grlimo i šetamo. Ona je moja velika radost. Kada sam tužna i osamljena uzmem album i pogledam njezine fotografije. Nina mi daje mir u srcu i snagu za bolje sutra.“

I danas nakon trideset godina redovito obilazi svoje štićenice, tješi ih i pomaže im: gospođe Milku i Maricu. Od 2014. volonterka je Hrvatske udruge hospicija. Kako navode u udruzi, sve zadatke obavlja odgovorno i savjesno, s puno ljubavi i empatije pomaže svakome tko je u potrebi. Rado sudjeluje u radijskim i tv-emisijama, upoznaje i osvještava javnost o voloniranju, razbija predrasude o nesebičnoj ljubavi i davanju sebe drugima.

„Toliko je sitnica kojima možemo razveseliti bližnje. Imate li i vi potrebu pomoći najslabijim, nemoćnima, bolesnima i onima o kojima se nitko ne brine - priključite se, pokušajmo im zajedno promijeniti svakodnevicu...“ Poziv je to Marije Fulgosi...

Marija Fulgosi, volonterka Katoličke udruge „Kap dobrote“
(razgovarala i napisala Kata Stojić)